

RICK RIORDAN

BOHOVÉ OLYMPU

NEPTUNŮV SYN

FRAGMENT

VOLNÉ POKRAČOVÁNÍ
ÚSPĚŠNÉ SÉRIE

PERCY
JACKSON

BOHOVÉ OLYMPU NEPTUNŮV SYN

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Christopher Paolini – Eragon

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Rick Riordan

Bohové Olympu – Neptunův syn – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BOHOVÉ OLYMPU

NEPTUNŮV SYN

BOHOVÉ OLYMPU NEPTUNŮV SYN

NAPSAL RICK RIORDAN

*Pro Becky, která se mnou sdílí útočiště v Novém Římě.
Ani Héra by mě nikdy nedonutila na tebe
zapomenout.*

PERCY

Ty ženské s hadími vlasy začínaly Percyho vážně otravovat. Měly umřít už před třemi dny, když na ně vysypal bedýnku bowlingových koulí na tržišti v Napě. Měly umřít před dvěma dny, to je přejel policejním autem ve městě Martinez. *A rozhodně* měly umřít toto ráno v parku Tilden, protože jim uřízl hlavy.

Bez ohledu na to, kolikrát je Percy zabil a kolikrát se mu přímo před očima rozpadly, tvořily se prostě znovu a znovu jako obří zhoubné chuchvalce prachu. A zdálo se, že jim neuteče.

Dostal se na vrchol kopce a lapal po dechu. Jak je to dlouho, co je zabil naposled? Tak dvě hodiny. Déle nikdy mrtvé nevydržely.

Posledních pár dní skoro nespál. Jedl všechno, k čemu se dostal – gumové medvídky z automatu, okoralé preclíky, dokonce i plněné kukuřičné placky z fast foodu (tak hluboko nikdy dřív neklesl). Oblečení měl roztrhané, popálené a pocákané slizem nestvůr.

Takhle dlouho přežil jedině díky tomu, že ty dvě ženské s hadími vlasy – *gorgony*, tak si říkaly – ho zřejmě taky neuměly zabít. Jejich pařáty mu nedokázaly proříznout kůži. Zuby se jim lámaly, sotva se ho pokusily kousnout. Ale Percy už nebude schopen dlouho utíkat. Brzy se zhroutí vyčerpáním a pak – i když ho *gorgony* zatím nezabily, jistě si nějaký způsob najdou.

Kam utéct?

Rozhlížel se po okolí. Za jiné situace by se tím výhledem možná kochal. Po jeho levici se rozprostíraly zlatavé kopce, vyšperkované jezery, lesy a několika stády krav. Po pravé ruce se táhly k západu roviny měst Berkeley a Oaklandu – rozlehlé šachovnice čtvrtí s několika miliony lidí. A těm by se asi nelíbilo, kdyby jim ráno zkazily dvě nestvůry a umouněný polobůh.

Dál na západě se pod stříbřitým oparem leskl Sanfranciský záliv. Stěna mlhy za ním spolkla většinu San Franciska, ušetřila jen vršky mrakodrapů a věže mostu Golden Gate.

Na Percyho dolehl zvláštní smutek. Něco mu napovídalo, že už v San Francisku byl. To město mělo něco společného s Annabeth – jediným člověkem, kterého si pamatoval ze své minulosti, i když zoufale matně. Ta vlčice mu slíbila, že se s ní zas uvidí a paměť se mu vrátí – *pokud* při svém putování uspěje.

Má zkusit přejít záliv?

Lákalo ho to. Hned za obzorem cítil sílu oceánu. Voda ho vždycky posilovala, zvláště slaná voda. Zjistil to před dvěma dny, když uskrtil jednu mořskou nestvůru v úžině Carquinez. Kdyby se dostal k zálivu, mohl by si tam vybudovat poslední stanoviště. Možná by se mu dokonce povedlo utopit *gorgony*. Ale pobřeží bylo nejméně tři kilometry daleko, musel by projít celé město.

Váhal ještě z jiného důvodu. Vlčice Lupa ho naučila zbystřit smysly – věřit instinktům, a ty ho táhly na jih. Jeho orientační radar teď pípал jako šílený. Konec putování byl blízko – měl ho už skoro pod nohama. Ale jak to? Na vršku kopce nic nebylo.

Vítr se proměnil. Percy zachytil kyselý hadí pach. O sto metrů níž se něco pohybovalo v lese – lámalo větvičky, šustilo v listí, syčelo.

Gorgony.

Percy už po milionté zalitoval, že mají tak dobrý čich. Vždycky tvrdily, že ho *vyčítí*, protože je polobůh – syn nějakého starého římského boha. Percy se zkoušel vyválet v blátě, brodit se potoky, dokonce nosil po kapsách osvěžovače vzduchu, až voněl jako nové auto; ale pach poloboha se zřejmě nedal jen tak zamaskovat.

Dovlekl se na západní stranu vršku. Byl moc strmý na to, aby se tudy dalo sestoupit. Stráň klesala asi třicet metrů dolů, přímo ke střeše bytového komplexu, vestavěného do úbočí. O dalších patnáct metrů níž se pod kopcem vinula silnice směrem k Berkeley.

No fajn. Žádná jiná cesta z kopce nevedla. Zahnal sám sebe do slepé uličky.

Pozoroval proud aut, plynoucí na západ k San Francisku, a toužil v některém z nich sedět. Pak mu došlo, že silnice musí procházet kopcem. Musí tam být tunel... přímo pod jeho nohama.

Jeho vnitřní radar teď úplně zešílel. *Byl* na správném místě, jen moc vysoko. Musí prozkoumat ten tunel. Potřebuje nějakou cestu dolů k silnici – a rychle.

Stáhl si ze zad batoh. Na tržišti v Napě se mu povedlo ukořistit spoustu zásob: přenosnou GPS, lepicí pásku, zapalovač, lepidlo, láhev na vodu, karimatku, Pohodlný Polštářek Panda (znáš z TV!) a švýcarský armádní nožík – skoro všechno, co si moderní polobůh může přát. Ale neměl nic, co by posloužilo jako padák nebo sáňky.

Takže mu zbývaly dvě možnosti: skočit třicet metrů dolů a zabít se, nebo zůstat a bojovat. Obojí to znělo dost mizerně.

Zaklel a vytáhl z kapsy pero.

Nevypadalo nijak zvláštně, jen jako obyčejná levná propiska, ale když ho Percy otevřel, vyrostl z něj zářící bronzový meč. Čepel byla dokonale vyvážená. Kožená rukojeť mu seděla v dlani jako vyrobená na míru. Na jejím krytu stálo vyryté starořecké slovo, které Percy kupodivu znal: *Anaklusmos*.

Probudil se s tím mečem první noc ve Vlčím domě – před dvěma měsíci? Nebo to bylo dřív? Ztratil už přehled. Zjistil, že se nachází na dvoře vypáleného domu uprostřed lesů, má na sobě kraťasy, oranžové tričko a na krku kožený řemínek s několika divnými hliněnými kuličkami. V ruce svíral meč, ale netušil, jak se tam dostal, a jenom nejasně tušil, kdo vlastně je. Byl bosý, promrzlý a zmatený. A pak přišli vlci...

Známý hlas hned vedle něj ho vrátil zpátky do reality: „Tady jsi!“

Percy odvrávorál od gorgony, málem se skulil ze svahu.

Byla to ta usměvavá – Stehno.

Ne, samozřejmě se nejmenovala Stehno. Percy ale tušil, že je dyslektik, protože se mu písmena při čtení přeskupovala. Když tu gorgonu viděl poprvé, stála na trhu jako hosteska s velkým

zeleným odznakem s nápisem: *Vítejte! Jmenuji se STHENO*, a jemu připadalo, že tam stojí *STEHNO*.

Přes květované šaty měla ještě pořád zelenou zaměstnanec-kou vestu z trhu. Když se jí člověk díval jen na tělo, řekl by, že je to nějaká buclatá bábinka – dokud nesjel pohledem níž a nedošlo mu, že má kohoutí nohy. Nebo dokud si nevšiml bronzových kančích klů vyřezávaných z koutků pusy. Oči jí rudě plály a místo vlasů měla propletené hnízdo jasně zelených hadů.

A co na ní bylo nejohrovnější? Pořád ještě držela ten velký stříbrný tác se vzorky zdarma: s křupavými taštičkami s párkem a sýrem. Táč už byl samý důlek po tom, co ji už tolikrát Percy zabil, ale vzorky vypadaly pořád dokonale. Stheno je vlácela po Kalifornii, aby mohla Percymu nabídnout svačinku, než ho zabije. Netušil, proč to dělá, ale kdyby někdy potřeboval brnění, vyrobil by si ho z těch taštiček. Byly nezničitelné.

„Dáš si?“ nabídla mu Stheno.

Percy po ní máchl mečem. „Kde máš sestru?“

„Ale jdi, schovej ten meč,“ hubovala ho Stheno. „Víš už přece, že nás ani božský bronz nezabije nadlouho. Nabídni si taštičku! Tento týden jsou v akci a já bych tě nerada zabila s prázdným žaludkem.“

„Stheno!“ Druhá gorgona se objevila po Percyho pravici tak rychle, že neměl čas zareagovat. Naštěstí zírala nasupeně na sestru a jeho si nevšímala. „Řekla jsem ti, ať se k němu přikradeš a rovnou ho zabiješ!“

Stheno opustil úsměv. „Ale, Euryalé... Nemůžu mu nejdřív dát vzoreček zdarma?“

„Ne, ty blbko!“ Euryalé se obrátila k Percymu a obnažila tesáky.

Vypadala stejně jako sestra, až na vlasy, místo zelených zmijí měla klubko korálových hadů. Pracovní vestu, květované šaty, dokonce i kly zdobily nálepky 50% slevy. Na odznak se jménem stálo: *Ahoj! Jmenuji se CHCÍPNI, TY POLOBOŽSKÁ ŠPÍNO!*

„Byla to pořádná honička, Percy Jacksone,“ prohlásila Euryalé. „Ale teď jsi v pasti a my se pomstíme!“

„Sýrové taštičky s párkem dnes jen za dva dolary devadesát devět,“ dodala Stheno úslužně. „Oddělení potravin, ulička číslo tři.“

Euryalé zavrčela: „Stheno, ta tržnice byla jenom *zástěrka*! Už jsi jako ti místní balíci! Teď zahod' ten pitomý tácek a pomoz mi zabít poloboha. Nebo jsi zapomněla, že tenhle zničil Medúzu?“

Percy couvl. Ještě kousek a zřítí se dolů. „Koukejte, dámy, tohle už jsme si probrali. Já si vůbec *nepamatuju*, že bych Medúzu zabil. Nepamatuju si nic! Co takhle vyhlásit průměr a popovídat si o speciálních nabídkách tohoto týdne?“

Stheno se na sestru zašklebila, což s těmi obřími bronzovými kly nebyla hračka. „Co ty na to?“

„Ne!“ Euryalé se zabodla rudým pohledem do Percyho. „Mně je fuk, co si pamatuješ, synu boha moře. Cítím z tebe krev Medúzy. Ano, je to slabé, pár let staré, ale *tys* byl ten poslední, kdo ji porazil. A ještě *pořád* se nevrátila z Tartaru. Za to můžeš ty!“

Percy tomu vůbec nerozuměl. Celá ta věc s umřením a návratem z Tartaru pro něj byla španělská vesnice. Samozřejmě nechápal ani to, že se pero může proměnit v meč, že se nestvůry dokážou maskovat něčím, čemu se říká mlha, nebo že on sám je syn nějakého pět tisíc let starého boha pokrytého vilej-

ši. Ale *věřil* tomu. I s vymazanou pamětí věděl, že je polobůh, stejně jako to, že se jmenuje Percy Jackson. Od první rozmluvy s vlčicí Lupou přijal bláznivý svět bohů a nestvůr za svůj. Což byla hrůza.

„A co takhle remíza?“ navrhl. „Já nemůžu zabít vás. Vy nemůžete zabít mě. Kdybyste byly sestry Medúzy – té Medúzy, která měnila lidi na kámen – neměl bych už dávno zkamenět?“

„Tihle hrdinové!“ vyprskla Euryalé znechuceně. „Vždycky začnou s tímhle, přesně jako naše máma: ‚Proč neumíte proměnit lidi na kámen? Vaše sestra dovedla měnit lidi na kámen.‘ No, bohužel tě zklam, chlapče! To bylo jen Medúzino prokletí. *Ona* byla ta nejodpornější z rodiny. Měla největší štěstí!“

Stheno se zatvářila ublíženě. „Máma říkala, že nejodpornější jsem *já*.“

„Ticho!“ vyštěkla Euryalé. „A co se týče tebe, Percy Jacksone, je to pravda, že neseš Achillovo znamení. Proto je těžší tě zabít. Ale neboj se. My si cestu najdeme.“

„Jaké znamení?“

„Achillovo,“ opakovala Stheno zvesela. „Páni, ten ale *byl* úžasný! Jako děcko se namočil do řeky Styx, víš, takže byl nezranitelný, až na malý kousek na patě. A to se stalo i s tebou, drahouši. Někdo tě musel namočit do Styxu a teď máš kůži jako železo. Ale neboj se. Hrdinové jako ty mají vždycky slabé místočko. Stačí ho najít a pak tě zabijeme. Nebude to super? Dej si taštičku!“

Percy se snažil uvažovat. Nepamatoval si, že by se namočil do Styxu. Na druhou stranu, nepamatoval si skoro nic. Nepřipadalo mu, že má kůži jako železo, ale vysvětlovalo by to, proč tak dlouho odolával gorgonám.

Možná, že kdyby se prostě svalil z té hory... přežil by? Nechtělo se mu riskovat – nemá nic, čím by pád zpomalil, žádné sáně ani...

Pohled mu padl na Sthenin veliký stříbrný táč se vzorky zdarma.

Hmmm...

„Přece jenom si dáš?“ zajímala se Stheno. „To je moc moudré, drahouši. Přidala jsem do nich trochu gorgoní krve, abys měl rychlou a bezbolestnou smrt.“

Percymu se stáhl krk. „Ty jsi přidala do taštiček vlastní krev?“

„Jenom trošku.“ Stheno se usmála. „Maličké říznutí do paže, ale je to od tebe milé, že se zajímáš. Abys věděl, krev z naší pravé strany vyléčí všechno, ale krev z té levé je smrtelná –“

„Ty tupko!“ zavřeštěla Euryalé. „To mu nemáš říkat! Copak ty taštičky sní, když mu prozradíš, že jsou otrávené?“

Stheno to ohromilo. „Ne? Ale přece jsem mu slíbila, že to bude rychlé a bezbolestné.“

„O to nejde!“ Euryalé se proměnily nehty v drápy. „Zabijeme ho krutě – budeme do něj prostě sekat, dokud nenajdeme slabé místo. Až porazíme Percyho Jacksona, budeme známější než Medúza! Naše patronka nás pořádně odmění!“

Percy sevřel meč. Musí si tu akci dokonale naplánovat – pár vteřin zmatku, popadnout táč levou rukou...

Nech je dál mluvit, pomyslel si.

„Než mě rozsekáte na kusy,“ začal, „kdo je ta patronka, o které mluvíte?“

Euryalé se ušklíbla. „Bohyně Gaia, samozřejmě! Ta, která nás přivedla zpátky ze zapomnění! Setkání s ní se nedožiješ, ale

tví přátelé pod námi brzo pocítí její hněv. Už teď její vojska pochodují na jih. O svátku Fortuny se probudí a polobohové padnou jako – jako –“

„Jako naše ceny na tržišti!“ navrhla Stheno.

„Pfff!“ obořila se Euryalé na sestru. Percy se chopil příležitosti. Popadl Sthenin tác, až se otrávené taštičky rozletěly, ohnal se mečem po Euryalé a rozsekl ji na půlky.

Zvedl tác a Stheno se ocitla tváří v tvář vlastnímu umaštěnému odrazu.

„Medúza!“ zaječela.

Její sestra Euryalé se rozsypala v prach, ale hned se začala obnovovat jako nezmar.

„Stheno, ty blázne!“ zachrčela, sotva jí z hromádky prachu napůl vyrostl obličej. „To je jenom tvůj vlastní odraz! Pusť se do něj!“

Percy praštil kovovým tácem Stheno do hlavy a gorgona ztratila vědomí.

Nacpal si podnos pod zadek, v duchu se pomodlil k tomu římskému bohu, který je patronem šílených sánkařských vylomenin, a skočil ze svahu.

PERCY

Když se člověk řítí z kopce na tácu osmdesátikilometrovou rychlostí a v půlce mu dojde, jakou udělal pitomost, je už pozdě.

Percy taktak minul strom, odrazil se od balvanu, obrátil se kolem své osy a přitom se pořád hnál k dálnici. Ten pitomý tác neměl posilovač řízení.

Slyšel sestry gorgony ječet a na vršku kopce zahlédl korálové hady na hlavě Euryalé, ale neměl čas se tím trápit. Střecha budovy dole se přibližovala jako před' bitevní lodi. Čelní srážka za deset, devět, osm...

Podařilo se mu natočit se bokem, aby si při nárazu nezlámал nohy. Táč přeskákal po střeše a vznesl se do vzduchu. Odletěl na jednu stranu. Percy na druhou.

Zatímco padal k silnici, bleskl mu hlavou strašlivý scénář. Jeho tělo se rozmázne o přední sklo nějakého terénního auta a naštvaný chlap za volantem se ho pokusí smést stěrači. *Z nebe padají pitomí pubertáci! To mi ještě chybělo! Už tak mám zpoždění!*

Jako zázrakem ho nápor větru odvál bokem – právě tak, že minul silnici a zhroutil se do křoví. Nebylo to měkké přistání, ale lepší než na asfalt.

Percy zasténal. Chtělo se mu zůstat ležet a omdlít, ale musel dál.

Vyškrábal se na nohy. Ruce měl poraněné, ale vypadalo to, že si nic nezlomil. Batoh mu zůstal. Někdy během té jízdy přišel o meč, ale věděl, že se mu nakonec zas objeví v kapse jako pero. Patřilo to k jeho kouzlu.

Zadíval se na kopec. Gorgony s pestrými hadími vlasy a v jasně zelených vestách se nedaly přehlédnout. Postupovaly z kopce, pohybovaly se pomaleji než Percy, ale mnohem obratněji. Ty drůbeží nohy se musely ke šplhání hodit. Percy odhadoval, že mu zbývá asi tak pět minut, než se k němu dostanou.

Vysoký plot z pletiva vedle něj odděloval silnici od klikatých uliček, útulných domků a vzrostlých eukalyptů. Byl tam nejspíš proto, aby bránil lidem dostat se na silnici a provádět pitomosti – jako třeba vjíždět na tácku do rychlého pruhu –, ale pletivo bylo samá díra. Percy se jednou z nich snadno protáhl. Mohl by si najít auto a odjet na západ k oceánu. Nerad kradl auta, ale v záležitostech života a smrti posledních několika týdnů si jich pár „vypůjčil“, včetně jednoho policejního. Chtěl je vrátit, ale žádný vůz dlouho nevydržel.

Podíval se na východ. Jak čekal, o necelých sto metrů dál se silnice zařezávala do úpatí kopce. Jako oční důlky obří lebky na něj zírala dvě ústí tunelu, jedno pro každý směr. Uprostřed, kde by měl být nos, vybíhala ze svahu cementová zeď s kovovými dveřmi jako vstupem do bunkru.

Mohl to být tunel údržby. To by si asi pomysleli smrtelníci, kdyby si vrat vůbec všimli. Ale ti neprohlédli mlhu. Percy věděl, že ta vrata skrývají něco víc.

Po stranách stály dvě postavy v brnění. Měly na sobě prapo-divnou směsici chocholatých římských přilbic, náprsních kru-nýřů, pochev, džín, fialových triček a bílých sportovních bot. Strážce napravo vypadal jako dívka, i když se to v brnění dalo těžko poznat. Ten nalevo byl podsaditý kluk s lukem a toulcem na zádech. Oba drželi dlouhé dřevěné hole se železnými hroty, připomínající staromódní harpuny.

Percyho vnitřní radar kvílel jako šílený. Po té spoustě straš-livých dnů se konečně dostal k cíli. Instinkty mu napovídaly, že pokud se dostane za vrata, bude v bezpečí – poprvé od chví-le, kdy ho vlčice poslala na jih.

Tak proč se mu tam tak nechtělo?

O kousek výš se gorgony draly po střeše bytového komple-xu. Byly jen tři minuty od něj – možná míň.

Něco v něm se chtělo rozběhnout k vratům v kopci. Musel by se dostat doprostřed silnice, ale tam to stihne za chvílku. Zvládne to, než se k němu gorgony dostanou.

Něco v něm chtělo zamířit na západ k oceánu. Tam by byl v bezpečí. Tam by měl největší sílu. Z římských strážců u vrat byl nesvůj. Così mu napovídalo: *Tohle není mé teritorium. Tohle je nebezpečné.*

„Jasně, máš pravdu,“ ozval se nějaký hlas vedle něj.

Percy sebou škubl. Nejdřív ho napadlo, že se k němu zase přikradla Stheno, ale ta stará dáma, která seděla v křoví, byla ještě odpudivější než gorgona. Vypadala jako hippie, pohozená do škarpy u silnice asi tak před čtyřiceti lety, kde od té doby

sbírala smetí a hadry. Měla na sobě batikované šaty, potrhane deky a igelitky. Kudrnatá šedohnědá kštice připomínala pivní pěnu a byla stažená dozadu čelenkou se symbolem míru. Tvář jí pokrývaly bradavice a mateřská znaménka. Když se usmála, odhalila přesně tři zuby.

„To není tunel údržby,“ svěřila mu. „Je to vchod do tábora.“

Percymu přejel po zádech mráz. Tábor. Ano, odtamtud pochází. Z tábora. Možná, že je to jeho domov. Možná je tu někde blízko Annabeth.

Ale něco mu připadalo špatně.

Gorgony byly pořád na střeše domu. Pak Stheno potěšeně zakrákala a ukázala Percyho směrem.

Hippie stařena povytáhla obočí. „Není moc času, dítě. Musíš se rozhodnout.“

„Kdo jste?“ zeptal se Percy, ale sám nevěděl, jestli to vůbec chce zjistit. Poslední, co by potřeboval, byl další neškodný smrtelník, ze kterého se vyklube nestvůra.

„No, můžeš mi říkat June.“ Staré dámě zazářily oči, jako by udělala výborný vtip. „*Je* přece June, červen, ne? Pojmenovali po mně měsíc!“

„No jo... Koukejte, měl bych jít. Blíží se dvě gorgony. Nechci, aby vám ublížily.“

June se chytila za srdce. „Jak milé! Ale patří to k tvé volbě!“

„Mé volbě...“ Percy se nervózně podíval ke kopci. Gorgony si stáhly zelené vesty. Ze zad jim vyrašila křídla – malá netopýří křídla, lesklá jako mosaz.

Odkdy měly *křídla*? Možná jsou jenom na okrasu. Možná jsou moc malá na to, aby dokázala vznést gorgony do vzduchu. Pak obě sestry seskočily z bytového domu a rozletěly se k němu.

Výborně. To ještě chybělo.

„Ano, k tvé volbě,“ potvrdila June, jako by nijak nespí-
chala. „Mohl bys mě tady nechat napospas gorgonám a vyrazit
k oceánu. Dostaneš se tam bezpečně, to ti zaručuju. Gorgony
se moc rády pustí do mě a tebe nechají jít. V moři tě nebude
obtěžovat žádná nestvůra. Můžeš začít nový život, dožít se po-
žehnaného věku a uniknout spoustě bolesti a trápení, které
máš před sebou.“

Percy věděl, že se mu ta druhá možnost líbit nebude. „Nebo?“

„Nebo uděláš dobrý skutek pro starou dámu,“ zakřenila se.
„Odneseš mě s sebou do tábora.“

„Odnést vás?“ Percy doufal, že si dělá legraci. Pak si June
vyhrnula sukně a odhalila nateklé fialové nohy.

„Sama se tam nedostanu,“ vysvětlila. „Odneseš mě do tábora
– přes silnici, tunelem a přes řeku.“

Percy netušil, jakou řeku myslí, ale neznělo to jednoduše.
June se mu zdála dost těžká.

Gorgony už byly sotva padesát metrů od nich – klouzaly
k němu beze spěchu, jako by věděly, že se lov blíží ke konci.

Percy se podíval na starou dámu. „A do toho tábora vás
mám odnést, protože –?“

„Protože je to laskavost!“ poučila ho. „A jestli to neuděláš,
bohové zemřou, náš známý svět zanikne a všichni z tvého sta-
rého života zahynou. Jistě, ty si na ně už nevzpomeneš, takže ti
to ani nebude vadit. Budeš v bezpečí na dně moře...“

Percy polkl. Gorgony vesele zavřískaly a snášely se ke své
kořisti.

„Když půjdu do tábora,“ zeptal se, „získám zpátky svoje
vzpomínky?“

„Nakonec ano,“ přikývla June. „Ale varuju tě, budeš toho muset hodně obětovat! Ztratíš Achillovu schopnost. Pocítíš bolest, trápení, ztrátu, jaké jsi ještě nepoznal. Ale možná do-
staneš šanci zachránit své přátele a rodinu, získat zpátky starý život.“

Gorgony jim kroužily přímo nad hlavami. Nejspíš si prohlížely stařenu, snažily se zjistit, co je to za nového hráče, než udeří.

„A co ti hlídači u vrat?“ zjišťoval Percy.

June se usmála. „Ti tě pustí, můj milý. Těm dvěma můžeš věřit. Tak co říkáš? Pomůžeš bezbranné staré ženské?“

Percy pochyboval, že je June bezbranná. Přinejhorším to byla past. Přinejlepším nějaká zkouška.

Percy zkoušky nesnášel. Od té doby, co ztratil paměť, byl celý jeho život jeden velký nevyplněný test. Byl_____, z _____. Připadal si jako _____, a kdyby ho nestvůry chytily, byl by _____.

Pak pomyslel na Annabeth, jedinou součást svého starého života, kterou si byl jistý. *Musí* ji najít.

„Odnesu vás.“ Chytil stařenu a zvedl ji.

Byla lehčí, než čekal. Snažil se ignorovat kyselý dech a m-
zolnaté ruce, které se mu sevřely kolem krku. Dostal se přes první pruh silnice. Nějaký řidič zatroubil. Další vykřikl něco, co odnesl vítr. Většina jich jen stočila vůz a zatvářila se našťavaně, jako by se ošuntělým mladíkům vláčejícím staré hippísačky přes dálnici museli tady v Berkeley vyhybat denně.

Padl na něj stín. Stheno škodolibě zavolala: „Šikovný kluk! Našel sis bohyni, co?“

Bohyni?

June se nadšeně zahihňala a zamumlala: „Šups!“ když je málem srazilo auto.

Odněkud zleva zaječela Euryalé: „Na ně! Dva jsou lepší než jeden!“

Percy se rozběhl přes zbylé pruhy. Nějak se mu povedlo dostat se doprostřed živý. Viděl gorgony, jak se snášejí dolů, auta pod těmi nestvůrami kličkovala. Uvažoval, co asi smrtelníci vidí skrz mlhu – obří pelikány? Vlčice Lupa mu vysvětlovala, že smrtelné mozky jsou s to uvěřit skoro všemu – kromě skutečnosti.

Percy dobíhal ke vratům ve svahu. June s každým krokem těžkla. Bušilo mu srdce. Žebra ho bolela.

Jeden z hlídačů vykřikl. Ten kluk s lukem nasadil šíp do tětiny. Percy křikl: „Počkej!“

Ale kluk nemířil na něj. Šíp přeletěl Percymu přes hlavu. Jedna gorgona zakvílela bolestí. Druhý hlídač si připravil kopí a divoce zamával na Percyho, aby si pospíšil.

Patnáct metrů k vratům. Deset.

„Mám tě!“ vyjekla Euryalé. Percy se obrátil, zrovna když se jí šíp zarazil do čela. Euryalé se zřítíla do rychlého pruhu. Narazil do ní kamion a vlácel ji skoro sto metrů, ale ona se vyšplhala na kabinu, vytáhla si šíp z hlavy a vyrazila znovu do vzduchu.

Percy se dostal ke dveřím. „Dík,“ vyhrkl směrem ke strážcům. „Prima zásah.“

„Jak to, že ji to nezabilo?“ rozčiloval se lučištník.

„Vítej v mém světě,“ zamumlal Percy.

„Franku,“ ozvala se ta holka. „Dovnitř s nimi, honem! To jsou gorgony.“

„Gorgony?“ vypíslu lučištník. Pod přilbicí z něj nebylo moc

vidět, ale vypadal robustní jako zápasník, asi tak čtrnáctiletý nebo patnáctiletý. „Zadrží je vrata?“

June se v Percyho náruči zachichotala. „Ne, nezadrží. Kupředu, Percy Jacksone! Tunelem a přes řeku!“

„Percy Jacksone?“ Ta strážkyně měla tmavší pleť a zpod přilbice jí vykukovaly kudrnaté vlasy. Vypadala mladší než Frank – tak na třináct. Pochva s mečem jí sahala skoro až ke kotníkům. Přesto to vypadalo, že tady velí ona. „Dobrá, ty budeš polobůh. Ale kdo je ta –?“ Podívala se na June. „To je jedno. Jděte prostě dovnitř. Já je zadržím.“

„Hazel,“ namítl kluk. „Neblázni.“

„Běžte!“ pobídla je.

Frank zaklel nějakým cizím jazykem – snad latinsky? – a otevřel vrata. „Pojďte!“

Percy šel za ním, vrávoral pod vahou staré ženy, která byla *rozhodně* těžší a těžší. Netušil, jak Hazel sama zadrží gorgony, ale byl moc unavený na to, aby se bránil.

Tunel se zařezával do skály a byl široký a vysoký asi jako školní chodba. Zpočátku vypadal jako typický údržbářský koridor, spousta elektrických kabelů, varovných cedulí a skříní s pojistkami na zdech, světla v drátěných krytech na stropě. Jak se dostávali hlouběji do útrob kopce, změnila se cementová podlaha v mozaiku z kachlíků. Světla vystřídaly rákosové louče, které hořely, ale nekouřily. Pár set metrů vpředu viděl Percy čtverec denního světla.

Stará dáma už byla těžší než hromada pytlů s pískem. Percymu se námahou třáslы ruce. June mumlala nějakou latinskou píseň, znělo to jako ukolébavka, což mu v soustředění moc nepomáhalo.

Za nimi se tunelem nesly hlasy gorgon. Hazel křičela. Percy měl sto chutí složit June na zem a rozběhnout se zpátky na pomoc té dívce, ale pak se celý tunel otrásl rachotem padajícího kamení. Ozvalo se stejné krákání jako od gorgon, když na ně Percy v Napě vysypal bednu bowlingových koulí. Ohlédl se. Západní konec tunelu byl plný prachu.

„Nezkontrolujeme Hazel?“ zeptal se.

„Ta si poradí – doufám,“ mávl rukou Frank. „Pod zemí je dobrá. Jenom pojďme dál! Už jsme skoro tam.“

„Skoro kde?“

June se zasmála. „Vedou tam všechny cesty, dítě. To bys měl vědět.“

„Do vězení?“ nechápal Percy.

„Do Říma, hochu,“ prohlásila stařena. „Do Říma.“

Percy si nebyl jistý, jestli jí dobře rozuměl. Pravda, přišel o paměť. Cítil, že to s rozumem nemá v pořádku od té chvíle, kdy se probudil tam ve Vlčím domě. Ale byl přesvědčený, že Řím neleží v Kalifornii.

Běželi dál. Zář na konci tunelu sílila, až se konečně vynořili na denní světlo.

Percy ztuhl. U nohou se mu rozkládalo několik mil široké údolí. Po dně kotliny se táhly menší kopečky, zlatavé pláně a pásy lesa. Z jezera uprostřed se vinula drobná průzračná říčka a opisovala po obvodu velké G.

Mohlo to být kdekoli v severní Kalifornii – virginské duby, eukalypty, zlatožluté kopce a modrá obloha. V dálce se ve vnitrozemí tyčila velká hora – jakže se jmenovala, Mount Diablo? – přesně tam, kde měla být.

Ale Percymu připadalo, že vešel do nějakého tajného světa.

Uprostřed údolí u jezera hnízdl městečko bílých mramorových budov se střechami z červených tašek. Některé měly kupole a sloupořadí jako národní památníky. Jiné vypadaly jako paláce se zlatými dveřmi a rozlehlými zahradami. Viděl otevřené náměstí s volně stojícími sloupy, fontánami a sochami. Ve slunci se lesklo pět pater vysoké římské koloseum vedle dlouhé oválné arény, zřejmě závodní dráhy.

Na druhé straně jezera směrem na jih byl další kopec posetý ještě působivějšími budovami – svatyněmi, soudil Percy. Řeku, vinoucí se údolím, překlenuvalo několik kamenných mostů a na severu se od kopců k městu táhla dlouhá řada cihlových oblouků. Percy si pomyslel, že to vypadá jako vyvýšená železniční trať. Pak si uvědomil, že to bude akvadukt.

Nejpodivnější část údolí ale ležela přímo pod ním. O necelých dvě stě metrů dál hned za řekou se rozkládal jakýsi vojenský tábor. Byl to čtverec o straně asi tak čtvrt míle, na všech stranách se tyčily hliněné valy, vršky lemovaly ostré bodce. Kolem zdí se táhl suchý příkop, také posetý hroty. Na každém rohu se zvedaly dřevěné strážní věže s hlídkami a velikými samostříly na stojanech. Z věží visely fialové prapory. Na vzdálené straně tábora se otevírala široká brána vedoucí k městu. Na straně k řece byla menší zavřená vrata. Za hradbami vládl čilý ruch: desítky dětí proudily do kasáren a zase ven, nosily zbraně, leštily brnění. Percy slyšel bušení kladiv v kovárně a cítil maso opékající se nad ohněm.

Něco na tom mu připadalo hodně známé, ale ne úplně v pořádku.

„Tábor Jupiter,“ oznámil Frank. „Budeme v bezpečí, jakmile –“

V tunelu za nimi se ozvaly kroky. Hazel vyběhla na světlo. Byla celá pokrytá kamenným prachem a těžce oddechovala. Ztratila přilbici, kudrnaté hnědé vlasy jí padaly na ramena. Vpředu po brnění se jí táhly dlouhé šrámy od spárů gorgony. Jedna nestvůra ji označovala nálepkou 50% SLEVA.

„Zdržela jsem je,“ vydechla. „Ale budou tu každou chvíli.“

Frank zaklel. „Musíme přes řeku.“

June sevřela Percymu krk ještě pevněji. „Ó, ano, prosím. Nemůžu si namočit šaty.“

Percy se kousl do jazyka. Pokud je ta ženská bohyně, pak jediné bohyně smradlavých, těžkých a nemožných hippies. Ale když už se s ní dostal až sem, povleče ji dál.

Je to laskavost, řekla. A jestli to neuděláš, bohové zemřou, náš známý svět zanikne a všichni z tvého starého života zahynou.

Pokud je to zkouška, nemohl si dovolit propadnout.

Po cestě k řece několikrát zakopl. Frank a Hazel ho podpírali, aby nespádl.

Dostali se ke břehu a Percy se zastavil, aby chytil druhý dech. Proud byl rychlý, ale řeka nevypadala hluboká. Brány pevnosti ležely, co by kamenem dohodil.

„Běž, Hazel.“ Frank nasadil do luku dva šípy najednou. „Doprovodí Percyho, ať ho strážé nezastřelí. Teď zas ty potvory zdržím já.“

Hazel přikývla a vešla do proudu.

Percy se vydal za ní, ale něco ho přimělo zaváhat. Obvyčně vodu miloval, ale tahle řeka mu připadala... mocná a ne tak docela přátelská.

„Malá Tibera,“ vysvětlovala June účastně. „Má sílu původní Tibery, řeky impéria. Je to tvoje poslední šance vycouvat,

chlapče. Achillova schopnost je řecké požehnání. Na římském území si ji neuchováš. Tibera ti ji smyje.“

Percy byl moc vyčerpaný na to, aby všemu porozuměl, ale to hlavní pochopil. „Pokud tuhle řeku přejdu, už nebudu mít železnou kůži?“

June se usmála. „Takže, co si vybereš? Bezpečí, nebo budoucnost plnou bolesti a možností?“

Gorgony s jekotem vylétly z tunelu. Frank vystřelil šípy.

Hazel z prostředka řeky vykřikla: „Percy, pojď!“

Na strážních věžích se rozezněly lesní rohy. Strážé křičely a natáčely samostříly ke gorgonám.

Percy pomyslel na Annabeth. Vešel do řeky. Studila jako led a proud byl mnohem prudší, než si myslel, ale to mu nevadilo. Projela jím síla. Smysly se zostřily, jako by mu v žilách koloval kofein. Přebrodil se na druhou stranu a složil stařenu na zem, zatímco se otvíraly brány tábora. Vyhrnuly se z nich desítky dětí.

Hazel se k němu obrátila s ulehčeným úsměvem. Pak se podívala Percymu přes rameno a ve tváři se jí objevila hrůza. „Franku!“

Frank byl v půli cesty přes řeku, když ho gorgony chytily. Snesly se z nebe a popadly ho za paže. Zaječel bolestí, drápy se mu zaťaly do kůže.

Strážé křičely, ale Percy věděl, že nemůžou pořádně zamířit. Zabily by Franka. Další bojovníci vytasili meče a chystali se vrhnout se do vody, ale bylo pozdě.

Zbývalo jenom jedno.

Percy rozpráhl ruce. Všechno se v něm mohutně sevřelo a Tibera se podvolila jeho vůli. Řeka se vzedmula. Na obou

stranách Franka to zavířilo. Z proudu vyrazily mohutné vodní ruce a kopírovaly Percyho pohyby. Popadly gorgony a ty Franka překvapeně pustily. Obří ruce zvedly ječící nestvůry a držely je v tekutém svěráku.

Percy slyšel, jak ostatní vyjekli a couvli, ale soustředil se na svůj úkol. Máchl pěstmi a obří ruce mrštily gorgony do Tibery. Nestvůry narazily na dno a rozsypaly se v prach. Jiskřivé oblaky jejich esence se snažily znovu zformovat, ale řeka je rozprášila jako mixér. Zakrátko všechny stopy po gorgonách zmizely s proudem. Víry se rozplynuly a řeka se vrátila k normálu.

Percy stál na břehu. Z oblečení a z kůže se mu kouřilo, jako by se místo v Tibeře vykoupal v kyselině. Připadal si odhalený, syrový... bezbranný.

Uprostřed Tibery vrávorál Frank, celý zmatený, ale jinak byl v pořádku. Hazel se k němu přebrodila a pomohla mu na břeh. Teprve tehdy si Percy uvědomil, jak všichni kolem ztichli.

Zírali na něj. Jenom stará dáma June vypadala, že ji to nepřekvapilo.

„Páni, to byl prima výlet,“ pochvalovala si. „Díky, Percy Jacksone, žes mě přinesl do Tábora Jupiter.“

Jedna z dívek vyjekla: „Percy... Jacksone?“

Znělo to, jako by to jméno znala. Percy si ji prohlížel, doufal, že uvidí známou tvář.

Byla to očividně vůdkyně. Přes zbroj měla přehozený fialový plášť. Hrud' jí zdobily medaile. Musela být asi tak v Percyho věku, měla tmavé pronikavé oči a dlouhé černé vlasy. Percy ji nepoznal, ale ona na něj upírala oči, jako by ho vídala v nočních mřácích.

June se potěšeně rozesmála. „No jasně. Užijete si spolu spoustu zábavy!“

Pak, jako by ten den už tak nebyl dost divný, začala stařena zářit a měnit se. Rostla, až se z ní stala zářivá dvoumetrová bohyně v modrých šatech a plášti kolem ramen, který připomínal kozí kůži. Tvář měla přísnou a majestátní. V ruce držela hůl s lotosovým květem nahoře.

Pokud se táborníci dokázali tvářit ještě ohromeněji, zatvářili se tak. Dívka ve fialovém plášti poklekla. Ostatní ji následovali. Jeden padl na zem tak zbrkle, že se málem probodl vlastním mečem.

Hazel promluvila první: „Juno.“

I ona s Frankem padli na kolena a Percy zůstal stát jako jediný. Věděl, že by si měl nejspíš taky kleknout, ale potom, co se s tou starou dámou tak dlouho vlácel, se mu nechtělo projevovat jí úctu.

„Takže, vy jste Juno?“ zeptal se. „Jestli jsem tu vaši zkoušku složil, mohl bych dostat zpátky vzpomínky a svůj život?“

Bohyně se usmála. „Časem, Percy Jacksone, až pokud uspěješ tady v táboře. Dneska sis vedl dobře, byl to slušný začátek. Možná, že máš ještě naději.“

Obrátila se k ostatním. „Římané, představuji vám syna Neptunova. Celé měsíce dřímал, ale teď je vzhůru. Jeho osud je ve vašich rukách. Svátek Fortuny se rychle blíží. Smrt je třeba osvobodit, máte-li mít v boji nějakou naději. Nezklamte mě!“

Juno se zatřpytila a rozplynula se. Percy se podíval na Hazel a Franka, jestli mu to nějak nevysvětlí, ale tvářili se úplně stejně popleteně jako on. Frank držel něco, čeho si Percy předtím nevšiml – dvě hliněné lahvičky s korkovými zátkami, vypadalo

to jako lektvary. Percy netušil, kde se tam vzaly, ale všiml si, jak si je Frank zasunul do kapes a pohledem mu naznačil: *To si probereme později.*

Dívka ve fialovém plášti popošla dopředu a ostražitě si Percyho měřila. Nemohl se zbavit pocitu, že by ho nejradši probodla dýkou.

„Tak,“ prohlásila chladně, „syn Neptuna k nám přichází s požehnáním Juno.“

„Podívej se,“ spustil Percy, „trošku mě zlobí paměť. No, vlastně si nepamatuju *vůbec* nic. Známe se?“

Dívka zaváhala. „Jsem Reyna, prétor Dvanácté legie. A... ne, neznáme se.“

To poslední byla lež. Percy jí to poznal na očích. Ale taky pochopil, že by se jí nezamlouvalo, kdyby se s ní o tom dohadoval tady, před jejími vojáky.

„Hazel,“ řekla Reyna, „odved' ho dovnitř. Chci ho vyslechnout v *principii*. Pak ho pošleme k Oktaviánovi. Musíme zjistit, jaká jsou znamení, než se rozhodneme, co s ním udělat.“

„Jak to myslíš,“ zamračil se Percy, „rozhodnout se, co se mnou udělat?“

Reyna sevřela ruku na dýce. Očividně nebyla zvyklá na to, aby někdo diskutoval o jejích rozkazech. „Než někoho přijmeme do tábora, musíme ho vyslechnout a dozvědět se znamení. Juno řekla, že tvůj osud je v našich rukách. Musíme zjistit, jestli tě k nám bohyně přivedla jako nového rekruta...“ Měřila si Percyho, jako by o tom pochybovala.

„Nebo,“ dodala s větší nadějí, „jestli nám dodala nepřítele, kterého máme zabít.“

PERCY

Duchů se Percy nebál, což bylo dobře. Půlka lidí v táboře totiž byla mrtvá.

Mihotající se fialoví válečníci leštili před zbrojnicí éterické meče. Další se potloukali před kasárnami. Přízračný kluk honil přízračného psa po ulici. A veliký zářivý rudý chlapík s vlčí hlavou hlídal před stáji stádo... Byli to jednorožci?

Nikdo z táborníků si duchů moc nevšímal, ale když se přiblížil Percyho průvod s Reynou v čele a Frankem a Hazel po stranách, všichni duchové se zarazili a hleděli na něj. Pár jich vypadalo našťavaně. Ten malý přízračný kluk vyjekl něco jako „Greggus!“ a rozplynul se.

Percy litoval, že se taky neumí stát neviditelným. Po týdnech o samotě mu všechna ta pozornost nebyla příjemná. Držel se mezi Hazel a Frankem a snažil se vypadat nenápadně.

„Zdá se mi to?“ zeptal se. „Nebo jsou to –“

„Duchové?“ Hazel se obrátila. Měla zvláštní oči, připomínaly čtrnáctikarátové zlato. „To jsou lárové. Bůžci domu.“

„Bůžci domu,“ opakoval Percy. „Jako... že jsou menší než opravdoví bohové, ale větší než bůžci bytu?“

„Jsou to duchové předků,“ vysvětloval Frank. Sundal si přilbici a odhalil dětskou tvář, která jaksi neseděla k jeho vojenskému sestřihi ani k mohutné, urostlé postavě. Vypadal jako batole vykrmené steroidy, které se dalo k námořní pěchotě.

„Lárové jsou něco jako maskoti,“ pokračoval. „Většinou neškodní, ale takhle rozčilené jsem je ještě neviděl.“

„Zírají na mě,“ postěžoval si Percy. „Ten malý dušík mi řekl Greggus. Nejmenuju se Greg.“

„*Graecus*,“ opravila ho Hazel. „Až tu chvíli budeš, začneš latině rozumět. Polobohové pro to mají vrozené vlohy. *Graecus* znamená Řek.“

„A to je něco špatného?“ nechápal Percy.

Frank si odkašlal. „Možná ne. Máš takový typ pleti, tmavé vlasy a tak. Možná si myslí, že jsi vážně Řek. Pochází tvá rodina odtamtud?“

„Nevím. Jak říkám, přišel jsem o paměť.“

„Nebo možná...,“ zaváhal Frank.

„Co?“ zeptal se Percy.

„Asi nic,“ odbyl to Frank. „Římané a Řekové byli staří soupeři. Římané někdy používají *graecus* jako urážku pro někoho, kdo je cizí – nepřítel. Já bych se tím netrápil.“

Znělo to, jako že ho to pořádně trápí.

Zastavili se uprostřed tábora, kde se stýkaly dvě široké dlážděné cesty a tvořily písmeno T.

Silnice vedoucí k hlavní bráně se jmenovala VIA PRAETORIA. Ta druhá, která se táhla středem tábora, nesla jméno VIA PRINCIPALIS. Pod těmi cedulemi visely ručně malované ukazatele

jako BERKELEY 5 MIL; NOVÝ ŘÍM 1 MÍLE; STARÝ ŘÍM 7 280 MIL; HÁDES 2 310 MIL (ten mířil přímo dolů); RENO 208 MIL a JISTÁ SMRT: PŘÍMO TADY!

Na jistou smrt to tam vypadalo dost čistě a upraveně. Budovy byly čerstvě obílené a postavené na přesném půdorysu, jako by celý tábor navrhl nějaký hnidopišský matematikář. Kasárna měla stíněné verandy, táborníci tam polehávali v houpacích sítích, hráli karty a popíjeli colu. Každá společná ložnice měla vyvěšenou jinou sbírku praporů s římskými číslicemi a různými zvířaty – orlem, medvědem, vlkem, koněm a něčím, co připomínalo křečka.

Řady obchodů na Via Praetoria nabízely jídlo, zbroj, zbraně, kávu, gladiátorskou výbavu, tógy k zapůjčení. Před obchodem s vozy hlásal veliký inzerát: CAESAR XLS S PROTIBLOKOVACÍM SYSTÉMEM, NA SPLÁTKY BEZ AKONTACE!

V rohu křižovatky stála nejpůsobivější budova – dvoupatrový klín z bílého mramoru se sloupořadím jako nějaká staromódní banka. Vpředu hlídaly římské stráže. Nad vchodem visel velký fialový prapor se zlatými písmeny SPQR, vyšitými ve vavřínovém věnci.

„Vaše ústředí?“ zeptal se Percy.

Reyna se k němu obrátila. Oči měla pořád chladné a nepřátelské. „Říká se tomu *principia*.“

Přelétla pohledem dav zvědavých táborníků, kteří je doprovázeli od řeky. „Všichni zpátky ke svým povinnostem. Informuji vás při večerním shromáždění. Nezapomeňte, po večeri máme válečné hry.“

Při pomyšlení na večeri Percymu zakručelo v břiše. Při vůni pečeného masa z jídelny se mu sbíhaly v puse sliny. Z pekárny

na ulici to taky krásně vonělo, ale pochyboval, že ho tam Reyna pustí.

Dav se neochotně rozptýlil. Někteří si cosi mumlali o Percyho šancích.

„Je po něm,“ mínil jeden.

„A *tamti* dva, co ho našli, by taky zasloužili,“ přidal se jiný.

„Jo,“ zamumlal další. „Do Páté kohorty s ním. *Graecus* a geekové.“

Tomu se několik lidí zasmálo, ale Reyna se na ně zakabonila a oni se ztratili.

„Hazel,“ obrátila se k ní Reyna. „Pojď s námi. Chci, abys nahlásila, co se stalo u brány.“

„Já taky?“ zeptal se Frank. „Percy mi zachránil život. Musíme ho nechat –“

Reyna mu věnovala tak přísný pohled, až couvl.

„Vzpomeň si, Franku Zhangu,“ utrhla se na něj, „že jsi sám v *probatu*. Tento týden už jsi nadělal malérů dost.“

Frankovi zčervenaly uši. Sáhl si na destičku navlečenou na šňůrce kolem krku. Percy si jí předtím nevšiml, ale vypadalo to jako olověný štítek se jménem.

„Běž do zbrojnice,“ nařídila mu Reyna. „Zkontroluj inventář. Zavolám tě, jestli tě budu potřebovat.“

„Ale –“ Frank se zarazil. „Ano, Reyno.“

Rychle zmizel.

Reyna pokynula Hazel a Percymu k ústředí. „A teď, Percy Jacksone, uvidíme, jestli ti vylepšíme paměť.“

Principia byla uvnitř ještě působivější.

Na stropě se leskla mozaika Romula a Rema pod jejich adoptivní matkou vlčicí (Lupa tu historku vyprávěla Percymu nejmíň milionkrát). Podlaha byla z leštěného mramoru. Stěny zahaloval samet, takže Percymu připadalo, že se ocitl v nejluxusnějším stanu na světě. U zadní stěny stála přehlídka praporů a dřevěných žerdí pobitých bronzovými medailemi – vojenskými symboly, hádal Percy. V rohu byl jeden stojan prázdný, jako by hlavní prapor odnesli na vyčištění.

V koutě vzadu vedlo dolů schodiště. Bylo zatarasené železnými mřížemi jako dveře vězení. Percy uvažoval, co je tam dole – nestvůry? Poklad? Polobohové v bezvědomí, kteří naštvali Reynu?

Dlouhý dřevěný stůl uprostřed místnosti byl pokrytý svitky, zápisníky, tablety, dýkami a velkou mísou plnou tvrdých bonbonů, která tam vypadala jaksi nepatříčně. Po stranách stolu stály dvě sochy chrtů v životní velikosti – jedna stříbrná, druhá zlatá.

Reyna zašla za stůl a posadila se na jednu ze dvou židlí s vysokým opěradlem. Percy by si rád sedl, ale Hazel zůstala stát a on měl pocit, že se to od něj taky čeká.

„Takže...“ začal.

Sochy psů vycenily zuby a zavrčely.

Percy ztuhl. Proti psům obyčejně nic neměl, ale tihle si ho nasupeně měřili rubínovými očima. Jejich tesáky vypadaly ostré jako břitvy.

„Klid, hoši,“ konejšila je Reyna.

Nechali vrčení, ale dál si Percyho prohlíželi, jako by si ho představovali ve vlastní misce.

„Nezaútočí na tebe,“ vysvětlovala Reyna, „pokud se nepokusíš

něco ukrást nebo pokud jim to nenařídím. Jmenují se Argentum a Aurum.“

„Stříbro a Zlato,“ přikývl Percy. Smysl latinských slov mu naskakoval v hlavě, přesně jak řekla Hazel. Málem se zeptal, který pes je který, než mu došlo, že by se ztrapnil.

Reyna odložila dýku na stůl. Percy měl nejasný pocit, že tu dívku už někdy viděl. Černé vlasy, lesklé jako vulkanit, si spletla do copu na zádech. Měla držení těla šermíře – uvolněná, ale ostražitá, jako by byla připravena kdykoli se vrhnout do akce. Ustarané vrásky kolem očí ji dělaly starší, než asi byla.

„My dva jsme se už *setkali*,“ usoudil. „Ale nepamatuju si, kdy. Prosím, jestli mi můžeš něco vysvětlit –“

„Jedno po druhém,“ přerušila ho Reyna. „Chci si vyslechnout tvou historku. Na co si *pamatuješ*? Jak ses sem dostal? A nelži. Mí psi nemají rádi lháře.“

Argentum a Aurum zavrčeli, aby to potvrdili.

Percy vypověděl svůj příběh – jak se probudil v rozvalinách domu v sonomských lesích. Popsal dobu, kterou strávil s Lupou a její smečkou, jak se učil jejich jazyk gest a výrazů, jak se učil přežívat a bojovat.

Lupa mu vykládala o polobozích, nestvůrách a bozích. Vysvětlila, že byla jedním ze strážných duchů ve starém Římě. Polobohové jako Percy nesou v moderních dobách odpovědnost za udržování římských tradic – za bojování s nestvůrami, uctívání bohů, chránění smrtelníků a udržování vzpomínek na impérium. Celé týdny ho trénovala, dokud nebyl silný, houževnatý a krutý jako vlk. Když byla s jeho dovednostmi spokojená, poslala ho na jih s tím, že pokud přežije putování, možná najde nový domov a získá zpátky vzpomínky.

Nic z toho Reynu zřejmě nepřekvapilo. Vlastně to vypadalo, že jí to připadá úplně normální – až na jedno.

„Vůbec žádné vzpomínky?“ podivila se. „*Pořád* si nic nepamatuješ?“

„Jenom takové zamlžené kousky.“ Percy se podíval na chrty. Nechtěl se zmiňovat o Annabeth. Připadalo mu to moc soukromé a vůbec netušil, kde ji najde. Myslel si, že se znají z tábora – ale tenhle mu nepřipadal jako ten pravý.

A taky se mu nechtělo dělit se o svou jedinou jasnou vzpomínku: na Annabethinu tvář, světlé vlasy a šedé oči, na to, jak se smála, jak ho objala a dala mu pusu, kdykoli provedl nějakou pitomost.

Těch pus mi musela dávat spoustu, pomyslel si Percy.

Měl strach, že pokud se s tou vzpomínkou někomu svěří, vypaří se jako sen. A to nemohl dopustit.

Reyna roztočila dýku na stole. „Většina toho, co popisuješ, je pro polobohy běžné. V jistém věku si nějak najdeme cestu do Vlčího domu. Tam nás zkouší a cvičí. Pokud Lupa uzná, že to stačí, pošle nás na jih, abychom se přidali k legii. Ale nikdy jsem neslyšela o nikom, kdo by ztratil vzpomínky. Jak jsi našel Tábor Jupiter?“

Percy jí řekl o svých posledních třech dnech – o gorgonách, které neumíraly, o staré dámě, z níž se vyklubala bohyně, o tom, jak nakonec potkal Hazel a Franka u tunelu v kopci.

Pak se chopila vyprávění Hazel. Popsala Percyho jako statečného hrdinu, z čehož byl trochu nesvůj. Neudělal přece nic zvláštního, jenom odnesl hippie žebračku.

Reyna si ho prohlížela. „Na nováčka jsi starý. Kolik ti je, šestnáct?“

„Myslím,“ připustil Percy.

„Pokud jsi žil tolik let sám, bez výcviku a pomoci, měl bys být mrtvý. A k tomu Neptunův syn! Máš silnou auru, láká všechny možné nestvůry.“

„Jo,“ přisvědčil Percy. „Už jsem slyšel, že smrdím.“

Reyna se málem usmála a Percy skoro začal doufat, že se situace obrátí k lepšímu. Možná, že je ta holka přece jenom člověk.

„Před Vlčím domem jsi musel někde být,“ prohlásila.

Percy pokrčil rameny. Juno řekla něco o tom, že dřímал, a on měl *vážně* nejasný pocit, že spal – možná dlouho. Ale nedávalo to smysl.

Reyna si povzdechla. „No, psi tě nesežrali, takže asi mluvíš pravdu.“

„Výborně,“ ušklíbl se Percy. „Můžu příště na detektor lži?“

Reyna vstala. Začala přecházet sem a tam pod prapory. Její kovoví psi ji pozorovali.

„I kdybych uznala, že nejsi nepřítel,“ dumala, „nejsi typický nováček. Vládkyně Olympu se jen tak nezjevuje v táboře a neohlašuje nového poloboha. Když nás naposled takhle navštívil významný bůh...“ Zavrtěla hlavou. „O takových věcech jsem slyšela jenom legendy. A syn Neptuna... To není dobré znamení. Zvlášť ne teď.“

„Co je špatného na Neptunovi?“ zeptal se Percy. „A jak to myslíš, že zvlášť ne teď?“

Hazel k němu vyslala varovný pohled.

Reyna přecházela dál. „Bojoval jsi s Medúzinými sestrami, a ty už se neobjevily tisíce let. Naštval jsi naše láry, říkali ti *graecus*. A nosíš divné symboly – to tričko, ty korálky na krku. Co znamenají?“

Percy shlédł na své ošuntělé oranžové tričko. Možná na něm kdysi byl nějaký nápis, ale už vybledl a nedal se přečíst. Měl to tričko zahodit už dávno. Bylo pořádně obnošené, ale nedokázal se ho zbavit. Pral ho v potocích a fontánách, jak to šlo, a znovu ho oblékal.

A co se týkalo náhrdelníku, čtyři hliněné korálky zdobily různé symboly. Na jednom byl trojzubec. Na dalším miniaturní zlaté rouno. Do třetího bylo vyryté jakési bludiště a ten poslední zdobila nějaká budova – možná Empire State Building? – a kolem ní byla jména, která Percy neznal. Ty korálky mu připadaly důležité jako fotky z rodinného alba, ale nemohl si vzpomenout, co představují.

„Já nevím,“ přiznal.

„A tvůj meč?“ chtěla vědět Reyna.

Percy si zkontroloval kapsu. Pero se mu do ní vrátilo jako vždycky. Vytáhl ho a teprve pak mu došlo, že ho Reyně ještě neukázal. Ani Hazel a Frank ten meč nikdy neviděli. Tak jak o něm může Reyna vědět?

Jenže bylo pozdě předstírat, že neexistuje... Otevřel pero. Meč vyrostl do plné podoby. Hazel zalapala po dechu. Chrti znepokojeně štěkli.

„Co je to?“ zeptala se Hazel. „Takový meč jsem nikdy neviděla.“

„Já ano,“ prohlásila Reyna temně. „Je hodně starý – řecký model. Mívali jsme pár takových ve zbrojnici, než...“ Zarazila se. „Ten kov se nazývá božský bronz. Je smrtelný pro nestvůry, stejně jako imperiální zlato, ale je ještě vzácnější.“

„Imperiální zlato?“ opakoval Percy.

Reyna obnažila svou dýku. Samozřejmě měla zlaté ostří.

„Tento kov byl za prastarých časů požehnán v Pantheonu v Římě. Císaři jeho existenci přísně tajili – díky němu mohli jejich šampioni vraždit nestvůry, které ohrožovaly říši. Mívali jsme víc takových zbraní, ale teď... No, musíme si vystačit. Já mám tuhle dýku. Hazel má *spathu*, jezdecký meč. Většina legionářů používá kratší meč, říká se mu *gladius*. Ale tvoje zbraň vůbec není římská. To je další známka toho, že nejsi typický polobůh. A ta ruka...“

„Co je s ní?“ zajímal se Percy.

Reyna zvedla předloktí. Percy si toho do té doby nevšiml, ale na vnitřní straně měla vypálený znak: písmena SPQR, zkřížený meč a pochodeň a pod tím čtyři rovnoběžné řádky jako notovou osnovu.

Percy se podíval na Hazel.

„Tohle máme všichni,“ potvrdila a zvedla ruku. „Všichni plnoprávní členové legie.“

I Hazel měla písmena SPQR, ale k nim jenom jednu řádku a jiný emblém: černý znak, připomínající kříž s rozpraženými rukama a hlavou:

Percy si prohlédl vlastní ruce. Pár šrámů, trocha bláta a flek po sýrové taštičce s párky, ale znaky žádné.

„Takže jsi nikdy nebyl členem legie,“ usoudila Reyna. „Ty znaky se nedají odstranit. Napadlo mě...“ Zavrtěla hlavou, jako by chtěla tu myšlenku zahnat.

Hazel se naklonila dopředu. „Pokud celou dobu přežil o samotě, možná někde potkal Jasona.“ Obrátila se na Percyho. „Neviděl jsi někde poloboha, jako jsme my? Kluka ve fialovém tričku, se znaky na ruce –“

„Hazel,“ okřikla ji Reyna stísněně. „Percy už toho má tak dost.“

Percy sáhl na špičku meče a ten se smrškl zpátky do podoby pera. „Nikoho jako vy jsem ještě neviděl. Kdo je Jason?“

Reyna věnovala Hazel rozčilený pohled. „On je... *byl* to můj kolega.“ Máchla rukou ke druhé prázdné židli. „Legie má obvyčejně dva volené prétoxy. Jason Grace, syn Jupitera, byl naším druhým prétozem, dokud loni v říjnu nezmizel.“

Percy se pokoušel počítat. Tam venku se kalendářem moc nezabýval, ale Juno se zmínila, že je červen. „Chceš říct, že je pryč osm měsíců, a ještě jste ho nenahradili?“

„Možná není mrtvý,“ pokrčila rameny Hazel. „Nevzdali jsme to.“

Reyna se ušklíbla. Percy měl pocit, že ten Jason je pro ni možná víc než jenom kolega.

„Volby se konají jenom dvěma způsoby,“ vysvětlovala. „Bud' legie zvedne někoho na štít po velkém úspěchu na bitevním poli – a žádné pořádné bitvy jsme neměli –, nebo se koná volba večer čtyřiaadvacátého června o svátku Fortuny. To je za pět dní.“

Percy se zamračil. „Vy tu máte nějakou loterii?“

„*Fortuna*,“ oznámila Hazel, „je bohyně štěstí. Cokoli se stane o jejím svátku, může ovlivnit celý zbytek roku. Může táboru přinést štěstí... nebo *pořádnou* smůlu.“

Reyna i Hazel zavadily pohledem o prázdný stojan, jako by myslely na to, co tam chybí.

Percymu najednou přejel po zádech mráz. „Svátek Fortuny... Mluvily o něm gorgony. A Juno taky. Říkaly, že ten den bude tábor napaden, něco o veliké zlé bohyni jménem Gaia

a o armádě a o rozpoutané smrti. Chcete říct, že ten svátek je už *tento týden*?“

Reyna sevřela prsty na rukojeti dýky. „Mimo tuto místnost o tom ani necekneš,“ nařídila mu. „Nedovolím ti šířit po táboře další paniku.“

„Takže je to pravda,“ uhodl Percy. „Ty víš, co se stane? Můžeme to zastavit?“

Percy se s těmihle lidmi setkal teprve před chvílí. Ani nevěděl, jestli se mu Reyna zamlouvá. Ale chtěl jim pomoci. Byli to polobohové stejně jako on. Měli společné nepřátele. Kromě toho si pamatoval, co mu řekla Juno: v ohrožení není jenom tenhle tábor. Může být zničen jeho starý život, bohové a celý svět. Ať se blíží, co chce, je to něco velkého.

„Už jsme mluvili dost,“ prohlásila Reyna. „Hazel, odveď ho na Chrámový pahorek. Najdi Oktaviána. Po cestě můžeš odpovědět Percymu na otázky. Pověz mu o legii.“

„Ano, Reyno.“

Percy měl tolik otázek, až mu připadalo, že se mu rozpustí mozek. Ale Reyna dala jasně najevo, že slyšení je u konce. Zastrčila dýku. Kovoví psi se zvedli, zavrčeli a popošli k Percymu.

„Hodně štěstí se znamením, Percy Jacksone,“ dodala. „Pokud tě Oktavián nechá naživu, možná si promluvíme... o tvé minulosti.“

PERCY

Po cestě z tábora mu Hazel koupila espresso a třešňový muffin u dvouhlavého obchodníka s kávou jménem Bombilo.

Percy se nadechl vůně muffinu. Káva byla výtečná. Kdyby se ještě mohl osprchovat, převléct a trochu vyspat, považoval by to za zlaté časy. Možná dokonce za imperiální zlaté časy.

Všiml si skupiny dětí v plavkách a ručnicích, mířících do budovy s řadami komínů, ze kterých vycházela pára. Zvenitř zněl smích a šplouchání, jako by to byl krytý bazén – Percyho milované místo.

„Lázně,“ oznámila Hazel. „Snad se tam před večerí dostaneš. Dokud sis nedal římskou lázeň, pořádně jsi nežil.“

Percy si nedočkavě povzdechl.

Když se blížili k přední bráně, kasárna vypadala větší a příjemnější. Dokonce i duchové působili líp – měli elegantnější zbroj a jasnější aury. Percy se pokoušel rozluštit prapory a symboly, které visely před budovami.

„Jste rozdělení do různých srubů?“ zeptal se.

„Tak nějak.“ Hazel se příkrčila, protože jim nad hlavami přeletěl někdo na obřím orlovi. „Máme pět kohort a v každé zhruba čtyřicet lidí. A kohorty jsou v kasárnách rozděleny po deseti – něco jako spolubydlící.“

Percy v matematice nikdy nevynikal, ale zkusil si to vynásobit. „Chceš říct, že vás je v táboře dvě stě?“

„Asi tak.“

„A *všichni* jsou děti bohů? To ti bohové měli co dělat.“

Hazel se zasmála. „Ne všichni jsou děti těch *hlavních*. Existují stovky méně významných římských bohů. Spousta táborníků jsou navíc potomci z druhé nebo třetí generace. Polobozi byli třeba jejich rodiče. Nebo prarodiče.“

Percy zamrkal. „Děti polobohů?“

„No a? Co je na tom?“

Percy vlastně nevěděl. Posledních pár týdnů měl co dělat, aby přežil ze dne na den. Představa žití tak dlouhého, že by člověk dospěl a měl vlastní děti – ta mu připadala jako neskutečný sen.

„Ti potomci – dokážou to, co polobohové?“

„Někdy. Někdy ne. Ale dají se vycvičit. Všichni nejlepší římscí generálové a císaři – víš, ti všichni tvrdili, že jsou potomci bohů. Většinou to byla pravda. Oktavián, táborový augur, se kterým se setkáme, je potomek Apollóna. Údajně má věštecké nadání.“

„Údajně?“

Hazel se kysele zašklebila. „Uvidíš.“

Percymu se to moc nezamlouvalo, pokud má mít ten chlapec Oktavián jeho osud v rukách.

„Takže ty divize,“ vyptával se dál, „ty kohorty, nebo co – jste rozdělení podle toho, kdo je váš božský rodič?“

Hazel na něj zůstala hledět. „To je ale strašná představa! Ne, důstojníci sami rozhodují, kam přidělí nováčky. Kdyby nás rozdělili podle bohů, nebyly by kohorty vyvážené. Třeba já bych zůstala sama.“

Percy ucítil, jak ho bodl smutek, jako by se někdy dřív ocitl v podobné situaci. „Proč? Kdo je tvůj předek?“

Než stačila odpovědět, někdo za nimi vykřikl: „Počkat!“

Rozběhl se k nim duch – starý muž s břichem jako medicinbal a tak dlouhou tógou, že o ni v jednom kuse zakopával. Dostihl je a lapal po dechu. Poblíkávala kolem něj fialová aura.

„To je on?“ zasípal. „Nováček, třeba do Pětky?“

„Vitellie,“ zamračila se Hazel, „máme dost naspěch.“

Duch se na Percyho zakabonil, obešel ho a prohlížel si ho jako ojeté auto. „Já nevím,“ zabručel. „Do kohorty potřebujeme jenom ty nejlepší. Má všechny zuby? Umí bojovat? Čistit stáje?“

„Ano, ano a ne,“ odpověděl Percy. „Kdo jsi?“

„Percy, to je Vitellius.“ Výraz Hazel napovídal: *Hlavně mu neodporuj.* „Je to jeden z našich lárů. Zajímá se o nováčky.“

Duchové na nedaleké terase se hihňali a pozorovali Vitellia, jak přechází sem tam, zakopává o vlastní tógu a popotahuje si opasek s mečem.

„Ano,“ přisvědčil Vitellius, „tehdy za dnů Caesara – teda za Julia Caesara, víš – byla Pátá kohorta něco! Dvanáctá legie Fulminata, pýcha Říma! Ale dneska? Ostuda, co se to z nás stalo. Koukni tady na Hazel, používá *spathu*. Směšná zbraň pro římského legionáře – to je pro kavalerii! A ty, chlapče – páchneš jako řecká stoka. Copak jsi nebyl v lázni?“

„Měl jsem napilno s gorgonami,“ bránil se Percy.

„Vitellie,“ přerušila ho Hazel, „musíme pro Percyho získat

znamení, než se k nám může přidat. Co kdyby ses šel podívat za Frankem? Dělá inventuru ve zbrojnici. Ty *víš*, jak moc si cení tvé pomoci.“

Duchova huňatá fialová obočí vylétla nahoru. „Všemocný Marte! Oni nechali kluka v *probatu* kontrolovat zbroj? To nás zničí!“

Odklopýtal po ulici, každých pár kroků se zastavoval, popotahoval si meč a upravoval tógu.

„To bylo něco,“ zasmál se Percy.

„Promiň,“ omlouvala ho Hazel. „Je potrhlý, ale patří k nejstarším lárům. Je u legie od té doby, co byla založena.“

„Říkal jí... *Fulminata*?“ vzpomněl si Percy.

„Vyzbrojená bleskem,“ přeložila Hazel. „To je naše motto. Dvanáctá legie existovala po celou říši římskou. Když Řím padl, spousta legií prostě zmizela. My jsme odešli do ilegality, řídili se tajnými rozkazy od samotného Jupitera: zůstat naživu, nabírat polobohy a jejich děti, udržovat Řím v chodu. Děláme to od té doby pořád, stěhujeme se vždycky tam, kde je římský vliv nejsilnější. Posledních pár staletí jsme v Americe.“

I když to znělo tak divně, Percy tomu okamžitě uvěřil. Vlastně mu to znělo povědomě, jako něco, co znal odjakživa.

„A ty jsi v Páté kohortě,“ hádal, „která asi není nejoblíbenější?“

Hazel se zamračila. „Jo. Vstoupila jsem do ní loni v září.“

„Takže... jenom pár týdnů předtím, než zmizel ten Jason.“

Percy poznal, že se dotkl bolavého místa. Hazel se dívala na zem. Dlouho mlčela, jako by počítala dlažební kostky.

„Pojďme,“ ozvala se nakonec. „Ukážu ti svůj oblíbený výhled.“

Vyšli za hlavní bránu. Pevnost ležela na nejvyšším bodě údolí, takže viděli prakticky všechno.

Cesta vedla dolů k řece a dělila se. Jedna větev vedla na jih přes most a nahoru do kopce se všemi jeho chrámy. Druhá silnice se táhla severně do města, miniaturní verze antického Říma. Na rozdíl od vojenského tábora okolí působilo chaoticky a pestře, budovy k sobě byly nakupeny v různých úhlech. I takhle z dálky Percy viděl, jak se na náměstí shromažďují lidé, nakupující přecházejí po otevřeném tržišti, rodiče s dětmi si hrají v parcích.

„Vy tu máte rodiny?“ zeptal se.

„Jasně,“ přikývla Hazel. „Když tě přijmou do legie, sloužíš deset let. Potom můžeš odejít, kdy chceš. Většina polobohů jde do světa smrtelníků. Ale pro některé – no, je to tam dost nebezpečné. Tohle údolí je útočiště. Můžeš jít na vysokou ve městě, oženit se, mít děti, pak do důchodu, když zestárneš. Pro lidi jako my je to jediné bezpečné místo na světě. Takže jo, hodně vysloužilců se zabydlí tady, pod ochranou legie.“

Dospělí polobohové. Polobohové, kteří můžou žít beze strachu, oženit se, založit rodiny. Percy to nedokázal strávit. Připadalo mu to moc krásné na to, aby to byla pravda. „Ale co když někdo údolí napadne?“

Hazel našpulila rty. „Máme obranu. Hranice jsou kouzelné. Ale už to není takové jako dřív. Útoky nestvůr poslední dobou sílí. To, cos říkal o gorgonách, jak neumřely... taky jsme si toho u nestvůr všimli.“

„A víte, čím to je?“

Hazel se zadívala jinam. Percy tušil, že něco tají – něco, co nemá prozrazovat.

„Je to – je to složité,“ zamumlala. „Můj bratr tvrdí, že smrt není –“

Přerušil ji slon.

Někdo za nimi houkl: „Z cesty!“

Hazel odtáhla Percyho ze silnice, po které se přehnal polobůh na vzrostlém tlustokožci v černé kevlarové zbroji. Po straně brnění měl vytištěno slovo SLON a navíc ještě ELEFANT, což Percymu připadalo trochu zbytečné.

Slon duněl po cestě a zamířil na sever k velkému volnému poli, kde se budovalo nějaké opevnění.

Percy vyplivl prach. „Co to –?“

„Slon,“ vysvětlila Hazel.

„Jo, to jsem si přečetl. Proč tu máte slona v neprůstředné vestě?“

„Dnes večer jsou válečné hry,“ vysvětlovala Hazel. „To je Hannibal. Kdybychom ho nezapojili, rozčilil by se.“

„To nemůžeme dopustit.“

Hazel se zasmála. Nechtělo se věřit, že ještě před chvilkou vypadala tak posmutněle. Percy uvažoval, co se to chystala říct. Zmínila se o bratrovi. Ale tvrdila přece, že kdyby se jednotky dělily podle božských rodičů, byla by sama.

Percy se v ní nevyznal. Připadala mu příjemná a hodná, dost zralá na někoho, komu nemohlo být víc než třináct. Ale taky se zdálo, že v sobě tají hluboký smutek, jako by se cítila provinile.

Hazel ukázala na jih přes řeku. Nad chrámovým pohorkem se sbíhaly temné mraky. Rudé blesky osvětlovaly památníky krvavým jasem.

„Oktavián má práci,“ povzdechla si. „Radši tam pojďme.“

Po cestě minuli pár lidí s kozíma nohama, lelkujících u silnice.
„Hazel!“ zavolal jeden.
Přiběhl k nim a široce se šklebil. Měl na sobě vybledlou havajskou košili a místo kalhot hustý hnědý kožich. Na hlavě mu poskakovala mohutná afro kštica. Oči měl schované za kulatými brejličkami s duhově zabarvenými skly. Držel lepenkovou ceduli, na které stálo: ~~ZA DENÁR BUĎU PRACOVAT ZAZPÍVÁM ZATANČÍM ZMIZÍM.~~

„Čau, Done,“ pozdravila ho Hazel. „Promiň, nemáme čas –“
„Páni, to je paráda! To je paráda!“ Don pobíhal kolem nich.
„Hele, ten kluk je novej!“ Uculil se na Percyho. „Nemáš tři denáry na autobus? Protože jsem nechal šrajtofli doma a musím do práce a –“

„Done,“ napomenula ho Hazel. „Fauni nemají peněženky. Ani práci. Ani domov. A autobusy tu nejezdí.“

„Ty jsi faun Don?“ zeptal se Percy.

„Jasan. Nemáš denáry?“

Percy se snažil udržet vážnou tvář. „Copak fauni nemají práci? Neměli by pracovat pro tábor?“

Don zamečel: „Fauni! Pracovat pro tábor! To je psina!“

„Fauni jsou, hm, svobodomyšlné duše,“ vysvětlovala Hazel.
„Potloukají se tu, no, protože je tu bezpečno na poflakování a žebrání. My je snášíme, ale –“

„Tady Hazel je třída,“ pochvaloval si Don. „Je moc hodná! Ostatní táborníci jenom: Zmiz, Done. Ale ona: Prosím, zmiz, Done. Miluju ji!“

Faun vypadal neškodně, ale Percymu na něm stejně něco nesesedělo. Nemohl se zbavit pocitu, že by fauni měli být něco víc než bezdomovci žebrající o denáry.

Don se podíval na zem před nimi a zalapal po dechu: „Bingo!“
Natáhl se tam, ale Hazel vyjekla: „Ne, Done!“

Odstrčila ho a popadla něco malého a lesklého. Percy to zahlédl, než si to stačila vsunout do kapsy. Byl by přísahal, že sebrala diamant.

„No tak, Hazel,“ protestoval Don. „Za to si koupím koblihy na rok!“

„Done, prosím,“ vyhrkla Hazel. „Zmiz.“

Znělo to otřeseně, jako by Dona zrovna zachránila před útokem slona v neprůstřelné vestě.

Faun si povzdechl. „Na tebe se neumím zlobit. Ale vypadá to, že nosíš štěstí. Pokaždý, když jdeš kolem –“

„Sbohem, Done,“ skočila mu Hazel do řeči. „Jdeme, Percy.“
Rozběhla se. Percy měl co dělat, aby ji dohnal.

„Co to mělo být?“ zeptal se. „Ten diamant na cestě –“

„Prosím,“ zarazila ho. „Neptej se.“

Za stísněného mlčení došli zbytek cesty na Chrámový pahorek. Točitá kamenná stezka vedla kolem podivné směsice drobných oltářů a masivních klenutých krypt. Sochy bohů jako by Percyho sledovaly pohledem.

Hazel ukázala na chrám Bellony. „Bohyně války,“ poznamenala. „To je Reynina máma.“ Pak minuli mohutnou rudou kryptu, zdobenou lidskými lebkami na kovových kopích.

„Řekni, prosím, že nejedeme tam,“ ozval se Percy.

Hazel zavrtěla hlavou. „To je chrám Marta Ultora.“

„Marta... Arése, boha války?“

„To je jeho řecké jméno,“ zašeptala Hazel. „Ale ano, je to on. Ultor znamená Mstitel. Je to druhý nejvýznamnější bůh v Římě.“

Percy tím nebyl moc nadšený. Z nějakého důvodu mu stačilo jen se podívat na tu škaredou červenou budovu a cítil se naštvaný.

Ukázal k vrcholu. Nad největším chrámem, kulatým pavilonem s prstencem bílých sloupů, podpírajících klenutou střechu, vířily mraky. „Ten bude asi Diův – hm, teda myslím Jupiterův? Tam jdeme?“

„Jo,“ potvrdila Hazel nervózně. „Oktavián čte znamení tam – v chrámu Jupitera Optima Maxima.“

Percy se musel zamyslet, ale latinská slova se mu sama přeložila. „Jupitera... nejlepšího a největšího?“

„Správně.“

„Jaký titul má Neptun?“ zeptal se. „Nejbezvadnější a nejděsivější?“

„Hm, ani ne.“ Hazel ukázala na malé modré stavení velikosti kůlny na náradí. Nade dveřmi byl přibitý trojzubec pokrytý pavučinami.

Percy nahlédl dovnitř. Na drobném oltáři stála miska se třemi vysušenými plesnivými jablky.

Sevřelo se mu srdce. „Tady to žije, koukám.“

„Je mi to líto, Percy,“ pokývala hlavou Hazel. „Prostě... Římané se vždycky moře báli. Používali lodě, jenom když *museli*. I v moderních dobách znamenal Neptunův potomek zlé znamení. Naposled, když se jeden přidal k legii... no, to bylo roku 1906, tehdy ležel Tábor Jupiter na druhé straně zálivu v San Francisku. Došlo k velikému zemětřesení –“

„Chceš říct, že za to mohl ten Neptunův potomek?“

„Říká se to.“ Hazel se tvářila omluvně. „Každopádně... Římané se Neptuna bojí, ale moc ho nemilují.“

Percy se díval na pavučiny na trojzubci.

Výborně, pomyslel si. I kdyby ho přijali do tábora, nikdy nebude oblíbený. Spolutáborníci se ho budou přinejlepším bát. Možná, že když si povede zvlášť dobře, vyslouží si pár plesnivých jablek.

Ale stejně... jak tak stál u Neptunova oltáře, cítil, jak se v něm něco pohnulo, jako by se mu v žilách vlnila krev.

Sáhl do batohu a vylovil poslední kousek jídla ze své výpravy – ukradený preclík. Nebylo to nic moc, ale položil ho na oltář.

„Hej... hm, otče.“ Připadal si dost hloupě, že mluví k misce s ovocem. „Pokud mě slyšíte, pomozte mi, ano? Vraťte mi paměť. Řekněte mi – řekněte mi, co dělat.“

Hlas mu selhal. Nehodlal se dojímat, ale byl vyčerpaný a vyplašený a ztracený tak dlouho, že by za malou radu dal cokoliv. Chtěl o svém životě aspoň něco vědět jistě, když už přišel o paměť.

Hazel mu položila ruku na rameno. „To se spraví. Už jsi tady. Jsi jedním z nás.“

Připadal si hrozně, že ho utěšuje holka z osmé třídy, kterou ani pořádně nezná, ale byl rád, že je s ním.

Nad nimi zarachotil hrom. Pahorek osvítil rudý blesk.

„Oktavián už je skoro hotový,“ usoudila Hazel. „Pojďme.“

Ve srovnání s Neptunovou kůlnou byl Jupiterův chrám rozhodně *optimus a maximus*.

Mramorovou podlahu zdobily propracované mozaiky a latinské nápisy. Skoro dvacet metrů vysoko zlatě jiskřil klenutý strop. Celý chrám byl vzdušný a otevřený.

Uprostřed stál mramorový oltář a někdo v tóze tam prováděl jakýsi rituál před mohutnou zlatou sochou velkého chlapíka: samotného Jupitera, vládce oblohy, oblečeného v hedvábné fialové tóze velikosti XXXL s bleskem v ruce.

„Takhle to nevypadá,“ zamumlal Percy.

„Co?“ zeptala se Hazel.

„Ten vladařský blesk,“ zabručel Percy.

„O čem to *mluvíš*?“

„Já –“ Percy se zamračil. Chvilíčku mu připadalo, že si na něco vzpomněl. Ale už to zmizelo. „Ale nic.“

Ten před oltářem zvedl ruce. Na nebi se objevil další rudý blesk a otrásl celým chrámem. Pak ten člověk svěsil ruce a rachot přestal. Mraky se proměnily z šedých na bílé a rozplynuly se.

Docela působivý kousek na to, že ten kluk nevypadal nic moc. Byl vysoký a hubený, vlasy barvy slámy, trochu velké džínny, neforemné triko a zplihlá tóga. Vypadal jako strašák v prostěradle.

„Co to dělá?“ snažil se zjistit Percy.

Chlapík v tóze se obrátil. Měl křivý úsměv a maličko šílený výraz v očích, jako by zrovna jako o život hrál nějakou videohru. V jedné ruce držel nůž. Ve druhé něco jako mrtvé zvíře. To mu na šílenosti neubíralo.

„Percy, tohle je Oktavián,“ představila ho Hazel.

„*Graecus!*“ spustil Oktavián. „Zajímavé.“

„Hm, ahoj,“ pozdravil Percy. „Ty tu morduješ zvířata?“

Oktavián se podíval na tu chlupatou věc, kterou držel, a rozesmál se. „Ne, ne. No, kdysi dávno se to dělávalo. To jsme četli vůli bohů ze zvířecích vnitřností – kuřat, koz a tak. Ale dneska používáme tohle.“

Hodil tu chlupatinu Percymu. Byl to vykuchaný plyšový medvídek. Percy si všiml, že u nohou Jupiterovy sochy leží celá hromada zničených plyšáků.

„Fakt?“ zeptal se Percy.

Oktavián sešel ze stupínku. Mohlo mu být osmnáct, ale byl tak hubený a neduživě bledý, že vypadal mladší. Zpočátku působil neškodně, ale když se přiblížil, už si tím Percy nebyl tak jistý. Oči se mu drsně a zvědavě leskly, jako by byl schopen Percyho vykuchat stejně jako plyšového medvídka, kdyby měl pocit, že se z jeho vnitřností něco dozví.

Oktavián přimhouřil oči. „Vypadáš nervózně.“

„Někoho mi připomínáš,“ zakabonil se Percy. „Ale nemůžu si vzpomenout, koho.“

„Možná mého jmenovce, Oktaviána – Caesara Augusta. Všichni tvrdí, že jsem mu nápadně podobný.“

Percy tušil, že jde o něco jiného, ale nedokázal tu vzpomínku zachytit. „Proč jsi mi řekl Řek?“

„Viděl jsem to ve znameních.“ Oktavián máchl nožem k hromadě vycpanin na oltáři. „Stálo tam: *Dorazil Řek*. Nebo to možná bylo: *Dora má vztek*. Ale myslím, že spíš to první. Ty se chceš přidat k legii?“

Hazel promluvila za něj. Řekla Oktaviánovi všechno, co se událo od chvíle, kdy se setkali u tunelu – o gorgonách, boji u řeky, zjevení Juno, rozhovoru s Reynou.

Když se zmínila o Juno, zatvářil se Oktavián překvapeně. „Juno,“ uvažoval. „Říkáme jí Juno Moneta. Juno Varovná. Objevuje se v dobách krize, radí Římu při velkých hrozbách.“

Podíval se na Percyho, jako by chtěl říct: *například od tajemných Řeků*.

„Slyšel jsem, že tento týden je svátek Fortuny,“ poznamenal Percy. „Gorgony říkaly, že toho dne přijde invaze. Tos v těch vycpávkách neviděl?“

„Bohužel ne.“ Oktavián si povzdechl. „Vůle bohů se luští těžko. A poslední dobou toho vidím ještě méně.“

„Nemáte tu... já nevím,“ napadlo Percyho, „nějaké orákulum, nebo něco takového?“

„Orákulum!“ uchechtl se Oktavián. „To je mi ale nápad. Ne, orákula nám bohužel došla. Ale kdyby se šlo pátrat po Sibylských knihách, jak jsem doporučoval –“

„Siby-co?“ zeptal se Percy.

„Po knihách proroctví,“ vysvětlila Hazel. „Těmi je Oktavián *posedlý*. Římané se s nimi radili, když se dělo něco nepřijemného. Většina lidí si myslí, že shořely, když padl Řím.“

„*Někteří* lidé si to myslí,“ opravil ji Oktavián. „Bohužel naše současné vedení neschválí výpravu za jejich hledáním –“

„Protože Reyna není hloupá,“ odsekla Hazel.

„– takže máme jenom pár zbylých úryvků,“ pokračoval Oktavián. „Pár záhadných proroctví jako tohle.“

Pokývl na nápisy na mramorové podlaze. Percy přelétl pohledem řady slov, nečekal, že jim porozumí. Překvapením se málem zadusil.

„Tohle.“ Ukázal, četl nahlas a hned překládal: „*Sedm jich odpoví volání tomu. Svět musí padnout, ať v ohni či hromu* –“

„Ano, ano.“ Oktavián proroctví dokončil a ani se na něj nedíval: „*S posledním výdechem přísaha drtí, nepřítel ve zbrani před branou smrti.*“

„Já – já to znám.“ Percy měl pocit, že chrámem znovu otrásl hrom. Pak si uvědomil, že se chvěje po celém těle. „To je *důležité*.“

Oktavián povytáhl obočí. „Jistěže je to důležité. Říkáme tomu Proroctví sedmi, ale je staré několik tisíc let. Nevíme, co znamená. Pokaždé, když se to někdo pokusí vyložit... No, Hazel ti to řekne. Stanou se hrozné věci.“

Hazel se do něj zabodla pohledem. „Prostě jenom přečti znamení Percymu. Může se připojit k legii, nebo ne?“

Percy skoro viděl, jak Oktaviánovi pracuje mozek, jak kalkuluje, jestli tenhle nováček může být užitečný, nebo ne. Natáhl ruku k Percyho batohu. „To je hezký kousek. Můžu?“

Percy nechápal, o co mu jde, ale Oktavián popadl pandí polštář z trhu, který z batohu vykukoval. Byla to jenom pitomá vycpaná hračka, ale Percy ji s sebou vláčel už dlouho. Docela si ji oblíbil. Oktavián se obrátil k oltáři a zvedl nůž.

„Počkat!“ zaprotestoval Percy.

Oktavián rozřízl pandě břicho, vysypal vycpávku na oltář a zbytek zahodil. Zamumlal nad vnitřnostmi pandy pár slov a se širokým úsměvem se obrátil.

„Dobré zprávy!“ hlásil. „Percy se může přidat k legii. Při večerním shromáždění ho přidělíme k nějaké kohortě. Řekni Reyně, že to schvaluju.“

Hazel povolilo napětí v ramenou. „Uf... prima. Pojd', Percy.“

„Jo, a Hazel,“ ozval se ještě Oktavián. „Rád vítám Percyho do legie. Ale až dojde k volbě prétora, doufám, že si vzpome- neš –“

„Jason *není* mrtvý,“ vyštěkla Hazel. „A ty jsi augur. Máš po něm pátrat!“

„No, to dělám!“ Oktavián ukázal na hromadu vyvržených plyšáků. „Radím se s bohy každý den! Bohužel, ani za osm

měsíců jsem nic neobjevil. Jistě, hledám dál. Ale pokud se Jason nevrátí do svátku Fortuny, musíme jednat. Nemůžeme dál trpět mocenské vakuum. Doufám, že mě jako prétora podpoříš. Moc by to pro mě znamenalo.“

Hazel zaťala pěsti. „Já – podporovat – tebe?“

Oktavián si sundal tógu a odložil ji i s nožem na oltář. Percy si všiml sedmi čárek na jeho paži – sedm let v táboře, usoudil. Oktaviánův znak byl harfa, symbol Apollóna.

„Koneckonců,“ obrátil se Oktavián k Hazel, „bych ti možná mohl pomoci. Byla by ostuda, kdyby se dál šířily ty hrozné zvěsti o tobě... nebo, bohové odpustí, kdyby se ukázalo, že jsou pravdivé.“

Percy zajel rukou do kapsy a popadl pero. Ten kluk Hazel vydíral, to bylo jasné. Stačil by jediný náznak od Hazel a Percy by vytáhl meč a zjistil, jak by se Oktaviánovi líbilo na druhé straně čepele.

Hazel se zhluboka nadechla. Klouby jí zbělely. „Rozmyslím si to.“

„Výborně,“ usmál se Oktavián. „Mimochodem, je tady tvůj bratr.“

Hazel ztuhla. „Můj bratr? Proč?“

Oktavián pokrčil rameny. „Proč tvůj bratr dělá *všechno*, co dělá? Čeká na tebe u svatyně tvého otce. Jenom... no, nezvi ho sem na moc dlouho. Ostatní jsou z něj vedle. A teď, pokud mě omluvíte, musím dál pátrat po našem ubohém ztraceném kamarádu Jasonovi. Rád jsem tě poznal, Percy.“

Hazel vyrazila z pavilonu a Percy za ní. Věděl jistě, že ještě nikdy tak rád neopustil chrám.

Hazel kráčela z kopce a latinsky přitom klela. Percy všemu nerozuměl, ale pochytil *zgorgonysyn*, *ctižádostivý slizák* a pár barvitých návrhů, kam si může Oktavián strčit svůj nůž.

„Já toho kluka *nenávidím*,“ zamumlala zas anglicky. „Kdyby bylo po mém –“

„Nezvolí ho prétozem, že ne?“ zeptal se Percy.

„To kdybych věděla. Oktavián má spoustu kamarádů, většinu si *koupil*. Zbytek táborníků se ho bojí.“

„Takového hubeňoura?“

„Nepodceňuj ho. Reyna sama není tak špatná, ale kdyby vládla spolu s Oktaviánem...“ Hazel se otrásla. „Pojďme za mým bratrem. Ráda ho s tebou seznámím.“

Percy proti setkání nic nenamítal. Chtěl toho záhadného bratra poznat, možná zjistit něco o zázemí Hazel – kdo je její otec, jaké tajemství skrývá. Percymu se nechtělo věřit, že udělala něco, z čeho by se měla cítit provinile. Připadala mu moc hodná. Ale Oktavián dělal, jako by na ni věděl nějakou prvotřídní špínu.

Hazel zavedla Percyho do černé krypty, vybudované po straně kopce. Stál před ní dospívající kluk v černých džínách a letecké bundě.

„Čau,“ usmála se na něj Hazel. „Přivedla jsem kamaráda.“

Její bratr se obrátil. Percy zažil další z těch divných záblesků: jako by to byl někdo, koho by měl znát. Ten kluk byl bledý skoro jako Oktavián, ale měl temné oči a rozčuchané černé vlasy. Vůbec se Hazel nepodobal. Měl stříbrný prsten s lebkou, místo opasku řetěz a černé tričko s obrázky lebek. U boku mu visel meč černý jako noc.

Když uviděl Percyho, na mikrosekundu se zatvářil šokovaně – dokonce úzkostně jak laň ve světle reflektorů.